

Leltárkészítés busójárás után

2023 február 24. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Drága Pressman úr...

Ha újra megszületnék, biztosan sokác lennék. De hogy Mohácson ütném fel élethossziglani f?hadiszállásomat, holtbiztos. Úgy kezd?dik ez a történet, hogy az ember fáradtan nézegeti a híreket, miszerint Putyin ötször halt meg a héten, az ukránok még mindig egy lépésre állnak a gy?zelemt?l, valamint hogy a vadászgépek után repül? csészealjakat is szállít majd a NATO. Efféléket böngészgetek, és érthet? közönyt érzek a világ iránt. Irány az autó, leruccanunk a mohácsi busójárásra a családdal, ott legalább a valóság zajlik. A sokác valóság, ha szabad így fogalmaznunk.

Mohács a maradék ország számunkra legkedvesebb szegletében húzódik. Ott, a déli végeken, amely Zalától kezd?dik, Pécset, Szekszárdot is érinti, aztán ott van még Siklós és Villány, majd Mohács, Baja, egészen Szegedig tart a jókedv.

Hazánk e részén nemzetiségek élnek egymás mellett, magyarok, németek, délszlávok, székelyek, mindenféle emberek. Itt mindig jók az ételek, akad bor és pálinka, dúl a mediterrán életérzés néhány száz esztendeje. Mohács az egyik legkit?n?bb helyszín felejtésre és vigadozásra, különösen az elmúlt vasárnap, amikor néhány ezer busó elszabadult a városban.

Hogy mi történt velünk néhány óra leforgása alatt, arról csak annak lehet fogalma, aki a busójárást személyesen is átélte már. Leöntöttek minket liszttel, láttam szekéren fetreng? japán turistalányt, akit megcsiklandozott néhány busó, iparkodtak a sokác lányok, gonoszkodtak a jankelék. Láttam ijedt kisgyereket, akit a jóságos busó cukorkával vigasztalt, egy órán át néztük a felvonulást, ahol iszonyatosan sz?rös fekete és fehér figurák rázták, tekerték f?rész nagyságú kerepl?jüket. Akadt egy kis lökdös?dés is, persze, viccesen, valamint az ismer?s család tizenéves kisfiát is elhurcolta magával egy felhevült busó, száz méter után aztán persze visszaadta az anyukájának.

Vasárnap Mohácson mindenki megjelent, aki valamihez ért, valamit készít, valamit árul. Vásároltam például szlavóniai kolbászt, amit pont úgy füstöltek meg, ahogyan kell, mondta is az árus, hogy harmincnyolc éve készítenek kulent, szalámit, mindenfélét, ?k sohasem hibáznak. Este kóstoltam a portékából: hát, tényleg nem. Ittunk kávét a csinos kávéházban, ahol a tizenkilenc éves pincérlány nem azt mondta, hogy szia, uram, nem-e lehetne-e, hanem felvette t?lünk a rendelést, majd a mellettünk ül? három horváthoz fordult, és magától értet?d?en horvátul válaszolt a kérdéseikre.

Ez ugyanis Mohács, Dél-Magyarország, a népek bölcs?je, nem pedig egy budapesti pláza. Ide, kérem, ész, jóakarat és tudás szorult, nem is kevés. A mohácsi ember jártas a mások szokásaiban, de rettent?en büszke magára, joggal hiheti, hogy a világnak ebben az aranyos szegletében minden remekül m?ködik.

Mohácson busójáráskor az ember nem vet számot múlttal és jelennel, nincs más, mint vigadozás, móka és kacagás. Egyszerre vagy négy színpadon játszanak a délszláv zenekarok, d?l a hangfalakból a muzsika, kólózik a nép, köztük horvát kisiskolások, budapesti nagymamák és nyírségi focisták.

Tamburások izzítják a légkört, mindenfelé sült hús, rétes és fanyar sör illata száll, szépek, elégedettek és boldogok az emberek. A sokác mulatság fénypontja, amikor estefelé a f?téren meggyújtják a máglyát, táncol a sokaság, vidámkodik a vendégsereg. A tél lassan elillan Mohácsról, mostantól tavasz van, még akkor is, ha egyel?re ezt csak a déli végeken érzi az ember.

Lent a Dunán nemcsak csónakokat sodor a víz, de a tavasz friss leheletét is. Talán süthetnének faszén felett csevapot, pleskavicát is, meg persze karajt vagy kolbászokat, sebaj, lesz majd ilyen is, csak forduljon barátságosabbra az id?.

A sokezres tömeg sebtében gyerekké változik, mindenki komázik a busókkal. Akik félelmetesek, viccesek, de furcsamód következetesek is, mondhatnánk a sokác-magyar busó jóféle és udvarias legény, akkor is, ha szemedbe húzza a sapkádat, nyakon önt liszttel vagy leszorít az útról. Itt ilyen a fogadjisten, mert ez itt a poklada, hogy folyékony délszlávsággal is szóljak valami értelmeset.

Nem kérdés, hogy az ember sokáccá válna a legszívesebben, és ?szintén reméli, hogy a busójárás egyszer majd örökké tart. Hogy a hagyomány nemcsak a mában merítkezik, de utat is mutat. Bizonyságát adja, hogy az élet szép, és jobb kacagni, mint üres üvegekkel csörögni önmagadban vagy hülye sorozatokat nézni a tévében. A busójárás szép felvonulás is, a valódi együttélés öröme: jól ismerem ezt a tájat, s?t az egész déli régiót, és tudom, hogy itt tényleg nem számít, kicsoda miféle, és nem azért, mert kozmopolita a nép errefelé, leginkább azért, mert normális.

Drága Pressman úr, jöjjön el jöv?re ide, öleljen meg egy „szép busót”, táncoljon reggelig, talán sikerül el?zni a megbízatás okozta tartós sokkhatást néhány órára magából. Üzenem a többi jómadárnak is, a gyarmatosítás jeles nagyköveteinek, hogy a magyar a nem magyarral remekül él. Senkit nem érdekel a származás, az el?ítélet, és vicces, hogy ezt pont nekünk akarják bebizonyítani, elmagyarázni olyanok, akik örökletes fóbiákban szenvednek.

Látogasson el Mohácsra jöv?re az összes szívtelenségben szenved? ember is, mert itt létfontosságú szervekhez jut pár óra leforgása alatt, hazafelé pedig talán új leltárt állít fel önmagában. És ne hagyja ki a mohácsi busójárást senki más sem, se magányos, se bánatos, se kedvetlen. A magyar nemzet nagy ünnepe néhány száz esztendeje ez a jeles alkalom, talán nem is tudjuk, miféle kincseket szórt szét körünkben a Jóisten. És ha nem születtünk is mohácsinak, sokácnak, annyit azért vendégként is megértettünk, hogy lelkünk tovább épüljön és szépüljön. Mert – ismétlem – a valóságos élet valami ilyesmi volna.

Nincs id?nk rosszul élni, és ha ezt végre megértjük, kitárhatunk a világon minden kaput Mohácson is, máshol is.

Hazafelé látom a kocsiból, hogy szivárvány feszül fel el?ttünk az égre. Nem olyan újfajta szivárvány, hanem az igazi. Az eredeti. Az es?felh?k feltöredeznek, kék az ég alja. Haladunk rendületlenül északra, reménykedünk. Másképp nem is lehet.

Szentesi-Zöldi László - www.magyarnemzet.hu

Ajánló